

Megbukott a nemfizető lakók fekete listája

Szegeden lesz a vidéki háztulajdonosok központja

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi háztulajdonosok körében egy évvel ezelőtt mozgalmat kezdtek abban az irányban, hogy a nemfizető lakókról statisztikát, fekete listát állítsanak össze. Az adatgyűjtés megindult, a háztulajdonosok egymásután jelentették be azokat a lakókat, akik a lakbérrel rendszerint adósok szoktak maradni. A listán olyanok is szerepeltek, akik öt háztulajdonosnál is adósok maradtak. Feljegyezték olyan lakót is a listára, aki megszökött éjszaka, amikor a háziur aludt, gyorsan kiköltözött a lakásból ismeretlen helyre.

A háztulajdonosok panasza szerint az utóbbi időben jelentékenyen elszaporodtak a nemfizető lakók. A háztulajdonosok elgondolása az volt, hogy a listát az egyesületben felfektetik és mielőtt egy-egy lakáshelyiséget bérbeadnának, előzőleg tájékozzanak a lakóról. A listán szereplőknek is adtak volna lakást, de csakis akkor, ha jól állót jelöltek volna meg, aki garantálta volna a lakbérfizetést.

Hónapokon keresztül folyt a nemfizető lakók

névjegyzékének az összeállítása, az akció azonban eredménytelenül végződött, mert a házigazdák nagyjából nem jelentette be a nemfizető lakó nevét. Emiatt most elhatározta a Háztulajdonosok Egyesülete, hogy a fekete lista tervét nem valósítja meg, de a megrögzött nemfizető lakók ellen a jövőben sokkal erélyesebben fognak eljárni.

Legújabbban a szegedi háztulajdonosok székházvásárlás gondolatával foglalkoznak. Ki is jelölték a Tisza L.-körut 71. sz. alatti házat, az egyesület tárgyalásokat folytat a háztulajdonosokkal, az Enrényi-örökösökkel, akik 40.000 pengőt kérnek a házért. Az egyesület 35.000 pengőért kéri az ingatlant, a tárgyalások olyan stádiumban vannak, hogy remélhető a megegyezés. A házvásárlás költségét az egyesület tagjai adnák kölcsön az egyesületnek. A székházvásárlással az egyesületnek messzemenő tervei vannak. Elsősorban az egyesületi életet kívánják eredményesebbé tenni, mert rövidesen megalakul a vidéki háztulajdonosok országos szövetsége és a központ Szegeden lesz.

Junius 17-én megkezdjük novellapályázatunk közlésre alkalmasnak talált pályamunkáinak közlését

MÓRÁVAL EGY KENYÉREN

— SZEGEDI EMLÉKEIMBŐL —

Irta FARKAS ANTAL

Harmincegynéhány esztendeje. A turi tanyáknak már bucsut mondtam, a makói újságíráskodásba belefáradtam. (Akkoriban az ellenzéki újságíráskodás folytonos veszekedésekből és sűrű eszemizomokból állott. A kormánypártiakkal veszekedni, verekedni, a párthivekkel barátkozni kellett.) Pesten feküdtem a kórházban. Ide sürgönyöztek, hogy rukkolkjok be a régi „Szegedi Napló”-hoz. Megtettem.

Éjszaka érkeztem Szegedre, a „Metropol”-ban haltam és másnap délelőtt már a szerkesztőségben vizittem. Legelőször is Móra Ferivel találkoztam. Ő már akkor frissen sült szegedi újságíró volt, szép, szőke menyecskének az ura és boldog édesapja a még pályában gögicselő Panka leányzónak. Meghívott ebédre.

— Hogy ízlik?
— Mint otthon.
— Hát a Tisza?
— A partján nőttem föl Szentesen.
— Akkor a szegedi föld se idegen.
— Az alsóvárosi temetőben nagyapám sirján nemperegthetek.

— Most már csak Engel Lajost kell megszoknod. A szerkesztővel könnyen boldogulsz: Békely druzsád maga is poétalelkű ember.

— De még nincs lakásom, csak feleségem, meg édesanyám van.

— Nézz ki csak az ablakon: lakás is akad.

Az ám. A Móraék kétszobás udvari lakása mellett különálló egyszobás alkalmatosság húzódott meg. Ide húzódtam én is; a Fodor-ucca 7. szám alá Dombbrádi Nagy Gyula csendőralezredes ur házába. Uri ház volt ez, de mi csak az udvari fertályát laktuk. Ellenben szőkökutas kertjében szabadon pipázhattunk, sétálgattunk.

Az asszonyok főztek, édesanyám ráérő idejében Pankát dajkálta, Feri a tudományos könyveket bujtta vagy cserélgettük a félegyházi, meg a turi históriákat. Esetleg lelünk gyönyörűsége és épülésére énekelgettünk abból a disznóbörkötéses könyvből Dávid királynak 'Soltárait, amely „meg-

jelent Frankofurtomban az 1770 Esztendőben...”

Olyan macska dorombolt mellettünk, ami jó-maga tultett irodalmi hírességünkön: Debrecenből gyalog hazajött a régi portára, pedig a kálomista Rómába vasuton szállították az odahelyezett csendőralezredesék. Ekkora virtust mi még akkor nem árultunk el az irodalom berkében.

Hej, azért boldog idők voltak ezek! Feledhetetlen emlékü műhelyi dolgozatások Tömörkényék, Szigethy Viliék társaságában. Feri a közigazgatás berkeiből szedte, én a rendészet rónáján gyűjtöttem a derűnek, a jókedvnek harmatos virágait. A politika hangos erdeje is tele volt ilyen növényekkel: csak le kellett hajolni értük.

Egy-egy politikai kapacitással kirándultunk a tanyák közé és komoly poharazgatások közben fölmondtunk a Habsburgoknak, utána hazakocsizás közben éltettük a köztársaságot. (Senki orra be nem tört tőle, senkit sem csuktak be miatta.) Feri már unta ezt a szórakozást, míg én örültem neki és szívesen helyettesítettem őt a tanyai beszámolókon.

A vidám napokra szürkék is következtek: be kellett rukkolnom a 46-osokhoz hadgyakorlatra. Már hogy mit gyakoroltunk, arra nem emlékszem, csak arra, hogy minden este a szerkesztőségben lógtam, de nem dolgoztam, mert a híres Dominik kapitány ur szigoruan megmondta:

— Ön most nem újságíró, hanem katona. Katonának pedig tilos politikai lapba írni. Ertette?

Annyira megértettem, hogy nem is dolgoztam, hanem jólesően csak szórakoztam abban a szerkesztőségben, amelynek lépcsőházában esténként fölhangzott a vezércikkírára besétáló Tömörkény napiparancsa:

— Vera, féllitert, meg egy kutyaiesztőt!

Hazamenetkor belekaroltam Móraék:

— Gyere, Ferikém, ne szégyeld a rongyos bakát. A Széchenyi-korzon már megszabadult tőlem, mert lépten-nyomon tisztelgennem kellett. Kötekedő kedvvel fordult hozzám:

— Ismered te ezeket az urakat?

**BEFŐZÉ/HEZ
Ü V E G**
kiváló minőségben
legolcsóbban

az **ADLER**
EDENYCSARNOK ban
Tisza Lajos körút 38.

— Nem en!

— Hát akkor mit köszöngetsz nekik?

Az egész hadgyakorlatból erre az ártatlan évdésre emlékszem.

De eszembe jut más is. Móraék vakációzni mentek a vidékre: Félegyházra vagy Szabadkára, már nem tudom. Csak azt tudom, hogy az aranyhalacsákat rám bízták: viseljem gondjukat, amíg hazajönnek. Nem értek én az aranyhalakhoz ma sem. (Amolyan halakhoz értettem, amilyeneket Bittó János bátyám tált elénk az Aranypotyka-vendéglőben.) Elég az hozzá, hogy mire Móraék hazajöttek az aranyhalak elköltöztek. Azt hiszem, egy kicsit túltápláltam szegénykéket.

Nehezemre esett a beszámoló, de lelkiismeretem megkönnyítésére becsületesen tuestem ezen is. Feri a fejét csóválta és azt mondta:

— Nemcsak tuletetted, hanem tán tulitattad ezeket is.

Azóta mindig ezzel az érzéssel nézem a ficánkoló aranyhalakat:

— Szerencséték, hogy nem az én vendégeim vagytok.

Feri sohsem maradt ki éjszakára a magunk kedvéért. Egyszer néhai Beck Pista sógor vendégl voltunk. Nála maradtunk vacsora után is. (Ő talán azért, hogy őriző pásztorem legyen.) Éjjél felé a házigazda néprajzi gyűjteményéből felöltözködtünk. A sógor „budá”-ban ivott, Feri kucruc csalmában pipált, én rézfokososan koccintgattam. Őrizőpásztorom hazaterelt ugyan, de legnagyobb bosszuságára megszökötem a háztól, mihegyt ő betette maga után az ajtót. Meg ám, mert Beck sógor a kapu előtt várt; mentünk a Kass-ba, ahol még a magyar táncok bemutatása következett.

A bosszuságon kívül okoztam neki szomorúságot is, de akaratlanul. Valami párbaíhstóriába keveredtem és Feri volt a szekundásom. A megsebesülésem, a szétvágott ujjam talán jobban fájt neki, de az bizonyosan fájt, hogy ilyen számarságba keveredtünk.

Hej, Fodor-uccai szép napok, bolondos fiatal-ság derűje, álmódzások aranykóde, hová szálltatok!...

Neki csaknem minden álma beteljesült ott a szegedi földön. Ő még a sir/szélén is álmódott, üvegesedő szemmel is szépeket látott, a lelke, a szíve még akkor is fiatal volt.

En nem szólok semmit. Minek?

A szétvált utak nemsokára összefutnak: megint egy kenyéren leszünk...

Fiu és leánygyermekét nyaraltassa

a budapesti Svábhegyen,
(500 m. subalpin klíma) a

Fodor Sátor Sport Internátusban.

Az 56 év óta fennálló Fodor testnevelő és vívó-intézet vezetése mellett. 5-szöri kitünő étkezés, vívás, torna, tennisz oktatás, német konverzáció, meleg fürdő és kisuszoda használatával napi P 4.20. Felvilágosítást ad és jelentkezést elfogad a Magyar hirdető Iroda kirendeltsége Szeged, Tisza Lajos körút 73, telefon 27-59. Budapest Fodor intézet IV., Petőfi Sándor u. 3. Telefon 8-97-01.

Email krém, fényvédő krém,

puderek, ráncolaj, barnító olaj árusítása. Arc-ápolás modern pakkolásokkal.

Fürst Rózsai

kozmetikai intézetében Feketesas-ucca 17. sz.